

той сега се намѣрилъ, станало още по-несносно, още по-неопредѣлено: отъ една страна опасността, отъ която той мислѣлъ така лесно да се избави, не само не била отстранена, но и заплашвала съ усложнение, защото едвали византийцитѣ, които и тоя пжтъ били измамани, биха останали безъ действия, ако не активни, то поне пасивни, за да се възползватъ отъ новата несполука на Симеона и да го принудятъ да сключи миръ, и отъ друга — тая катастрофа го накарала по неволя да отложи за дълго време всички нови планове спрѣмо Византия; най-после неговата гордостъ и чувство на превъзходство, които отъ толкова време насамъ успѣли да вселятъ и закрепятъ въ него идеята че е непобедимъ, не му позволявали да се примири съ факта, че той е победенъ, и враговетѣ му се радватъ. Самата тая идея, а сжщо и злорадството на южнитѣ му съседи, които несъмнено тържествували, вече възбуждали въ него мисълъ за отмъщение; освенъ това тежкото му политическо положение изисквало продължение на войната съ хърватитѣ, която той трѣбвало да готви, но вече въ много по-грандиозенъ видъ. Тукъ обаче се явили Симеону нови обстоятелства, които не само го избавили отъ нова война, но му донесли и миръ съ хърватитѣ, който собствено му и билъ нуженъ и при това на условия съвсемъ неочаквани и неподвиждани отъ него.

Следъ преминаването на южно-далматинскитѣ градове и острови подъ властта на римския папа (вж. по-горе стр. 39), веднага изпъкналъ въпросътъ за църковната юрисдикция на сплетския архиепископъ, който сега се домогвалъ да възстанови стария обсъгъ на своя диоцезъ, като присѣдини къмъ него и другитѣ градове, влизащи въ състава на хърватското независимо епископство. Обаче противъ това негово домогване възстаналъ енергичниятъ тогавашенъ нински епископъ Григорий, поддържанъ отъ другото хърватско духовенство, за да защити придобититѣ си права. За разрешение на тоя споръ, съ съгласието на кралъ Томислава и на захълмския князь Михаила, дветѣ страни се обърнали къмъ Римъ. Папа Иванъ X (914—929) изпратилъ презъ 925 год. въ Хърватско двама легати, епископитѣ Ивана Анконски и Льва Пренестски, като свои пълномощници. Следъ едно пропжтуване по далматинскитѣ градове, папскитѣ легати свикали въ Сплетъ църковенъ съборъ, на който въпросътъ билъ разрешенъ въ полза на сплетския архиепископъ. Обаче нинскиятъ епископъ се противопоставилъ на съборното решение и не искалъ да му се подчини. Тогава неговитѣ противници-епископи поискали отъ папата да утвърди актоветѣ на събора; но и нинскиятъ епископъ изпратилъ пратеници въ Римъ, които да изложатъ неговото гледище по въпроса, и той ималъ успѣхъ, защото папата отказалъ да утвърди съборнитѣ решения и повикалъ спорящитѣ страни въ Римъ, гдето въпросътъ ще се разгледа и разреши отъ него и неговитѣ епископи. Обаче работата се затѣгнала и на следната 926 година.

Между това настаналитѣ враждебни отношения между Хърватско и България внушавали страхъ въ Римъ, защото отъ една страна протестътъ и упорството на хърватското духовенство и на хърватскитѣ велможи, къмъ които ще да се е присѣдинилъ и кралъ Томиславъ, а отъ друга — новата неизбежна, но много по-опасна война откъмъ българския царъ, която въ даденото време не било мжчно да си предвиди, могли биха не само да разколебаятъ това, което дотогава било извършено въ Далмация, но и да дадатъ на работитѣ съвсемъ друга посока; най-сетне самитѣ политически сближения на хърватския кралъ съ византийския императоръ и изобщо сжществуващото въ Хърватско византийско влияние не по-малко прѣчило на римската курия свободно да премахне църковната самостоятелност на хърватитѣ. Тия неблагоприятни обстоятелства принуждавали папата да търси срѣдства